

Riksdagens protokoll

2005/06:109

Måndagen den 24 april

Kl. 10.00 – 10.49

Protokoll
2005/06:109

1 § Justering av protokoll

Justerades protokollet för den 18 april.

2 § Meddelande om frågestund

Tredje vice talmannen meddelade att vid frågestunden *torsdagen den 27 april kl. 14.00* skulle frågor besvaras av statsminister Göran Persson.

3 § Anmälan om fördröjda svar på interpellationer

Till riksdagen hade inkommit följande skrivelser:

Interpellation 2005/06:352

Till riksdagen

Interpellation 2005/06:352 av Håkan Larsson (c)

Pliktverkets regionkontor i Östersund

Interpellationen kommer att besvaras måndagen den 8 maj 2006.

Anledningen till fördröjningen är att statsrådet är på tjänsteresa.

Stockholm den 18 april 2006

Försvarsdepartementet

Leni Björklund

Enligt uppdrag

Helena Lindberg

Expeditions- och rättschef

Interpellation 2005/06:355

Till riksdagen

Interpellation 2005/06:355 av Stefan Attefall (kd)

Jönköpings Tekniska högskola

Interpellationen kommer att besvaras måndagen den 8 maj 2006.

*Svar på
interpellationer*

4 § Svar på interpellation 2005/06:286 om fungerande polisverksamhet i hela landet

Anf. 1 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Maud Olofsson har frågat mig vilka åtgärder jag avser att vidta för att snarast garantera en fungerande polisverksamhet i alla landets kommuner.

Som Maud Olofsson säkert känner till har den socialdemokratiska regeringen gjort kraftiga satsningar på polisen. Sedan år 2000 har polisens anslag ökat med 2,7 miljarder kronor fram till år 2006, och tillskott har aviserats för år 2007 med ca 700 miljoner kronor. Enligt Rikspolisstyrelsens beräkningar uppgår nu det totala antalet poliser till över 17 500 efter den senaste examinationen av aspiranter. Det innebär en ökning med 1 500 poliser på bara några få år. För till exempel Västerbottens del innebär detta att det blivit 55 fler poliser sedan år 2000.

Med denna kraftiga satsning på polisen har regeringen sett till att det finns goda förutsättningar för polisen att bedriva sin verksamhet. Det är viktigt att det finns poliser i hela landet där människor bor och där det begås brott. Det är dock Rikspolisstyrelsen och inte regeringen som fördelar polisens resurser över landet. Det är sedan polismyndigheterna själva som ansvarar för fördelningen av poliser och civila inom myndigheten.

Fördelningen av polisresurser över landet behöver därför växa fram i en dialog mellan polismyndigheternas egen bedömning av var ytterligare polisresurser gör bäst nytta och de behov av polisresurser som exempelvis lokala företrädare kan se. Det är inte min uppgift som justitieminister att bedöma i exakt vilka kommuner det bör finnas en fast bemanning av poliser. Däremot är det min uppgift att se till att polisen har tillräckligt med resurser så att det kan bli fler poliser i hela landet, och det har det också blivit.

Då Johan Linander, som skulle delta i överläggningen i stället för Maud Olofsson som framställt interpellationen och som meddelat att hon var förhindrad att närvara vid sammanträdet, inte var närvarande i kamraren förklarade tredje vice talmannen överläggningen avslutad.

5 § Svar på interpellation 2005/06:346 om poliskostnader i samband med publika evenemang

Anf. 2 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Bengt-Anders Johansson har frågat mig vilka åtgärder jag avser att vidta för att genomföra en förändring av regelverket kring kostnadsansvaret för polisens bevakning av olika publika evenemang.

Han har vidare frågat mig vad jag avser att vidta för åtgärder för att öka möjligheterna för olika arrangörer av sådana evenemang att genomföra dessa i Sverige, så att inte dessa på grund av kostnader för bevakning tvingas att flytta utanför Sverige.

Det är viktigt att Sverige är en mötesplats för olika typer av evenemang som lockar publik och väcker intresse hos allmänheten.

Jag anser att lagstiftningen kring vem som ska stå för bevakningskostnaden i samband med evenemang fungerar bra. En viktig del i lagstiftningen är att den som i vinstsyfte anordnar en offentlig tillställning ska ersätta polismyndighetens kostnader för ordningshållningen vid tillställningen. Jag tycker att det är en rimlig ordning att kommersiella arrangörer, till skillnad från ideella föreningar, står för sina egna kostnader.

Det är alltid polismyndigheternas uppgift att svara för allmän ordning och säkerhet om de resurser som arrangören tillhandhåller inte skulle visa sig vara tillräckliga. I den mån polisen kan begära ersättning från arrangörer berör det endast den personal som finns inne på eller i omedelbar anslutning till det område där tillställningen hålls. Ordningshållning utanför detta område är givetvis inte arrangörens ansvar utan det är förbehållet polisen, även i de fall en ordningsstörning kan förväntas uppkomma som en direkt följd av en anordnad tillställning av något slag.

På Rikspolisstyrelsen pågår för närvarande en översyn av den praxis som utvecklats hos polismyndigheterna kring kostnadsansvaret för polisbevakning vid evenemang. Om det i denna översyn eller på annat sätt framkommer skäl till att förtydliga gällande regelverk kommer jag att vidta sådana åtgärder.

Då Bengt-Anders Johansson, som framställt interpellationen, anmält att han av familjeskäl inte kunde närvara vid sammanträdet förklarade tredje vice talmannen överläggningen avslutad.

6 § Svar på interpellationerna 2005/06:348 och 349 om det ökande antalet ungdomsrån i Malmö

Anf. 3 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Tobias Billström har frågat mig vilka åtgärder jag tänker vidta för att antalet rån i Malmö som klaras upp ska öka och för att se till att personrån riktade från invandrarungdomar mot svenska ungdomar minskar. Han har också frågat mig vilka åtgärder jag tänker vidta för att säkerställa att de ungdomar som anmäler brott upplever att deras anmälan tas på allvar. Han har ställt en fråga till mig och statsrådet Jens Orback om hur regeringen tänker agera för att det interdepartementala samarbetet för integration och brottsbekämpning stärks. Han har också frågat statsrådet Jens Orback vilka åtgärder regeringen avser att vidta för att bryta utanförskapet i utsatta områden i Malmö. Interpellationen till statsrådet Jens Orback har överlämnats till mig.

Det är allvarligt att antalet personrån ökat så kraftigt i Malmö. Dessa brott drabbar i stor utsträckning ungdomar och personer som redan lever under besvärliga sociala förhållanden. Precis som Tobias Billström säger är anmälningsbenägenheten låg för personrån och det faktiska antalet brott sannolikt större.

En grundläggande förutsättning för polisens förmåga att förebygga och utreda brott är att den har tillräckliga resurser. Regeringen har fram till i dag ökat polisens anslag med 2,7 miljarder sedan år 2000. Detta innebär att det i dag finns 1 500 fler poliser än år 2000. För Polismyndigheten i Skåne har regeringens satsning på polisen resulterat i att antalet anställda poliser har ökat med 215 sedan år 2000. Detta innebär att polisen i Skåne har givits goda förutsättningar för att bekämpa även denna typ av brottslighet.

Inom ramen för polisens mängdbrottsprojekt arbetar polisen intensivt med att minska antalet mängdbrott och att klara upp fler brott. För personrånen, som många gånger begås av och drabbar ungdomar, finns det i polisens mängdbrottsprojekt ett särskilt angivet mål om att personuppkläringen ska öka.

Jag vill också betona vikten av det lokala arbetet för att bekämpa personrånen. Polismyndigheten i Skåne ser allvarligt på utvecklingen, och man har därför tillsatt en rånkommission i Malmö. Detta är ett bra initiativ, och jag kommer noga att följa resultatet av kommissionens arbete.

Det behöver kanske inte sägas, men jag förväntar mig självfallet att polisen bemöter dem som anmäler brott på ett professionellt sätt och i övrigt vidtar de åtgärder som är nödvändiga för att brott ska klaras upp.

Vi måste givetvis bekämpa det utanförskap och den fattigdom och segregation som ligger bakom mycket av ungdomsbrottsligheten. För det behöver vi en politik för arbete, utbildning och socialt ansvarstagande. I regeringens vårproposition föreslår regeringen därför en rad åtgärder för att stärka integrationen och motverka utanförskap inom skolan, på arbetsmarknaden och i särskilt utsatta bostadsområden.

Den här typen av brottslighet är särskilt allvarlig om den följer etniska skiljelinjer. Brottslighetens orsaker måste ses mot bakgrund av människors sociala och ekonomiska situation. Jag tycker dock att man ska akta sig för att ställa olika grupper mot varandra och att man definitivt inte ska särbehandla gärningsmän med en viss etnisk bakgrund.

Anf. 4 TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Tack justitieministern för svaret! Ett brott är alltid allvarligt, men det finns brott som är extra allvarliga. Där intar personbrotten en särställning, särskilt när de begås av en ung människa i livets början och riktas mot en människa i samma ålder. Grunden för tung brottslighet läggs tidigt. Det vet vi genom forskningen. Därför måste samhället också signalera tydligt och klart när brott begås.

Det är i ljuset av detta som vi måste se den ungdomsbrottslighet som spritt sig i Malmö under senare år. Det är inte förenligt med vad vi kallar för rättsmedvetande att en ung kille – det är främst unga killar som det är fråga om, även om det i Malmö nu också finns väletablerade tjejgäng med både intagningsritualer och uniformstecken – kan fortsätta att råna människor på deras egendom gång efter annan. Det är alltså inte okej att man när man går ut från sin lektion för att gå hem från skolan för tredje gången blir bestulen på sin mobiltelefon och blir sparkad, slagen och hotad.

När människor rånas och förnedras i den omfattning som nu sker i Malmö – 649 personer, av vilka de flesta är unga, år 2004 och 905 personer år 2005 – är detta, som sagt, en fråga som borde röna mycket större

uppmärksamhet från regeringens sida. Men jag ser inte att statsrådets svar till mig i dag här i kammaren är särskilt upplyftande, snarare tvärtom.

Justitieminister Thomas Bodström är ensidigt inriktad på antalet poliser i brottsbekämpningen trots att alla vet att det är påföljdssystemen, vad som händer efter det att man har begått brottet, det vi kallar för straffsystemet, som egentligen är den svaga länken. I fråga om integrationen är det bara vårpropositionens svaga innehåll som lyfts fram, trots att ingenting i denna är nyheter och alla vet att problemen inte uppstod i går. Malmö har varit en otrygg stad ända sedan Göran Persson blev statsminister, även om jag inte ska skylla detta på hans korta tid som bosatt i Malmö.

I dag har rättsväsendet inte de instrument som man behöver. Unga människor i Malmö ges regelmässigt vård inom socialtjänsten som påföljd, trots att siffran för återfall för dem som får den här påföljden är 70 %. Samtalet med ”socialtanten” är någonting som många helt enkelt skrattar åt för att därefter gå ut och råna ytterligare en elev på mobiltelefonen.

Jag ser inga ansatser, varken i justitieministerns svar här i dag eller i den politik som regeringen bedriver och har bedrivit, som kommer att ändra det här förhållandet. Jag har själv vid flera tillfällen lyft fram tanken på att avskaffa straffmyndighetsålder, det tror jag skulle vara bra, liksom särskilda ungdomsfängelser. Men detta avvisar justitieministern.

I grunden är det nog utanförskapet som är huvudproblemet. Det är genom hopplösheten som man slussas in i kriminellt beteende. Utanförskapet beror på att det inte finns en politik för arbete i regeringens agenda, bara en politik för sysselsättning. Därför bryts inte heller den onda cirkel som i dag innebär att två av tre personer i Malmö lever på bidrag i stället för att ha ett riktigt arbete.

Vi moderater har i kammaren lagt fram förslag om lärlingsintroduktion, nystartsjobb och jobbavdrag. Vi vill skapa förutsättningar för att människor i områden som Rosengård, Hermodsdal och Kroksbäck – för att nämna några av de områden som är utsatta – ska få en chans att komma in från utanförskapet. När de unga människornas föräldrar får möjlighet att försörja sig själva kommer – det är i alla fall jag helt övertygad om – grunden för gängkriminaliteten och ungdomsrånen att dras undan. Men det kommer inte att ske med den politik som regeringen nu för.

Anf. 5 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Det är riktigt att man inte bara ska tala om antalet poliser. Det är vi helt överens om, men det kan ändå vara värt att nämna det när det är Sveriges största satsning någonsin och en ökning som vi gör för sjätte året i rad. Men jag förstår att Tobias Billström inte vill prata om det. Det är någonting där Moderaterna annars tidigare har varit väldigt måna om att den diskussionen ska föras.

Det behövs mycket mera. Det är också riktigt, och det är väl därför som Tobias Billström ställer den här frågan, att det behövs nya påföljder. Det är just det som jag och vi har drivit och som vi nu har lagt fram en proposition om. Det innebär att vi får andra påföljder för ungdomar än vad vi har i dag. Det är någonting som säkert också Tobias Billström

känner till. Det är viktigt därför att de påföljder som vi har bygger på att det är vuxna människor. De viktigaste påföljderna, böter och fängelse, är inte bra anpassade för ungdomar. Fängelse, som Tobias Billström föreslår, är inte heller bra. Det vet man från all forskning och från all erfarenhet från de länder som har ungdomsfängelser. Det tror jag inte att vi behöver ägna så mycket tid åt. Det blir bara en enda effekt, och det är att de här unga personerna fostras i en kriminell bana.

Böter är inte heller någon bra påföljd därför att det inte ger de reaktioner som kan behövas. Det är därför som vi i det nya påföljdssystemet vill att det ska finnas en ny påföljd, ungdomstjänst. Man ska få arbeta av sitt straff. Det ska vara på det sättet att man inte får välja själv och att man ska visa att man gör rätt för sig, men man ska inte stötas bort från samhället. Det här är ett samhällsansvar. Vi kan inte säga att det enbart är deras fel.

Vi ska också utvidga möjligheterna till medling. Det är också viktigt; det vet jag som har arbetat med de här ungdomarna. Många gånger har de unga inte den mognad och den empati som behövs, men när de kommer i direkt kontakt med sitt brottsoffer är det en väldigt viktig väckarklocka. Det vet alla som har varit med vid den här typen av träffar. Det är någonting som är väldigt ingripande när man får ta ansvar på det sättet. Det är också en viktig sak för brottsoffret. Det här ska finnas i alla kommuner i framtiden.

Vi ska också skärpa socialtjänstlagen på det sättet att det ska finnas en möjlighet att döma till en konsekvens om man bryter mot de överenskommelser som har gjorts. Det är också viktigt därför att man då får en bättre möjlighet att sätta press på den unga. Det vi är ute efter är just att det ska finnas en möjlighet att sätta denna press men fortfarande komma ihåg att det finns ett ansvar för kommunerna och för samhället.

Däremot anser vi inte att straffmyndighetsåldern ska sänkas. Nu säger Tobias Billström att jag avvisar förslag om det. Men det är inte bara jag som avvisar det. Det gör Tobias Billströms egen partiledning. Det är faktiskt så. Då är det lättare att du går till din egen partiledning och säger att det är någonting som Moderaterna ska driva. Men det gör ni inte.

Jag vill fråga Tobias Billström var gränsen ska gå. Vi har tidigare haft debatter om detta, och om jag uppfattade svaret rätt då skulle det inte finnas någon gräns alls. Då vill jag att Tobias Billström ska berätta om den inställningen består eller om han har ändrat inställning sedan dess.

Anf. 6 TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Till skillnad från justitieministern försöker jag alltid besvara de frågor som ställs till mig, och jag ska lämna ett mycket klart och tydligt svar: Jag tycker inte att det ska finnas någon specificerad straffmyndighetsålder. Men det innebär inte att jag tycker att treåringar ska sitta i fängelse ifall de begår brott. Det innebär att man ska avpassa påföljden efter den persons ålder som har begått brottet.

Fru talman! Ungdomsbrottsligheten är ett gift som vi har all anledning att ta på största allvar. För varje person som rånas växer misstänksamheten och otryggheten och också den potentiella främlingsfientligheten i vårt samhälle. Statsrådet säger undvikande i svaret att man inte ska särbehandla gärningsmän med viss etnisk bakgrund. Jo, det tycker jag definitivt att man ska göra. Man ska i klartext tala om att politikens

misslyckande med att få olika etniska grupper in på arbetsmarknaden är det som skapar grunden för kriminaliteten. Man ska inte hyckla med att detta i sin tur gör att utanförskapets resultat knyts till de större städernas utsatta områden där människor inte får förutsättningar att arbeta och göra rätt för sig. Varför rånas inte unga människor regelmässigt på sina mobiltelefoner i Gnosjö, i Gislaved eller i Värnamo? Varför förekommer inte denna specifika typ av brottslighet i de orter där invandrarna har fått jobb men desto mer frekvent i städer och områden där det omvända förhållandet råder?

Det är också märkligt hur en debatt avslöjar saker. I dag ser vi exempelvis att behovet av en integrationsminister uppenbarligen är rätt litet. Jag ställde medvetet två olika interpellationer till två olika ministrar, eftersom bekämpandet av brottslighet är en sak och grunderna för den en helt annan. Nu står justitieministern här i kammaren, och då blir också svaren därefter – korthuggna och rätt intetsägande.

Under de tolv år som Socialdemokraterna styrt Malmö och Sverige har ungdomsbrottsligheten präglats av två tendenser. Den har varit ständigt stigande, och den har blivit grövre. Farligast av allt är den tendens som jag pekar på i min interpellation, det vill säga att ungdomsrånen nu alltmer utvecklas mot att handla om kontroll, makt och bestraffning. Det är inte föremålen i sig som står i centrum för de invandrargång som rånar. Det är inte pengar och värdeföremål som man är intresserad av, utan det är makten och möjligheten att få förnedra som står i centrum.

Mot denna utveckling finns bara två botemedel. Det ena är att bryta utanförskapet, vilket inte kommer att ske med denna regerings förslag som i sitt sista budgetförslag under mandatperioden inte levererar någonting nytt i förhållande till den första budgeten som lades fram när mandatperioden började 2002. Trots att statsminister Göran Perssons, Thomas Bodströms chefs, besked i regeringsförklaringen 2002 var att det var en av regeringens viktigaste uppgifter att öka invandrade svenskers tillträde till arbetsmarknaden går inte utvecklingen åt det hållet. Utanförskapet förblir stort och med det också förutsättningarna för kriminaliteten.

Jag är mycket orolig som riksdagsledamot, inte bara för Moderaterna utan specifikt för Malmö, för att konsekvenserna av regeringens misslyckade politik inom skolan, arbetsmarknaden och rättspolitik till slut utlöser konflikter som vi i dag bara kan se konturerna av. Det vore fruktansvärt om så skedde.

Ska utvecklingen vändas måste politiken ändra kurs och arbetet inriktas på att skapa förutsättningar för integration. Den budget som nu ligger på riksdagens bord och som statsrådet upprepade gånger hänvisar till är inte ett tillräckligt åtgärdsprogram för att åstadkomma den typen av förändringar.

Anf. 7 JOHAN PEHRSON (fp):

Fru talman! Också i mitt län och Thomas Bodströms län, Örebro, finns de här problemen med unga människors kriminalitet som ser ut att kunna bli grövre och till viss del öka. Det går enligt statistiken snabbt upp och ned beroende på om det är några tillfälliga projektinsatser från polisen. Men jag var nyligen i Hallsberg och träffade socialchef och

närpolischef. De var mycket oroade över den utveckling som finns på skolorna i en mindre kommun som Hallbergs kommun i Örebro län.

Jag tror att alla här är överens om att det viktigaste vi har att göra är att förebygga brottslighetens orsaker. Då handlar det självklart om det som vi nu har hört en diskussion om, om integrationspolitiken. Ser man till att människor får en plats i Sverige på riktigt är mycket vunnet. Men det är en politik som kräver åtgärder för jobb, riktiga jobb och inga konstiga plusjobb som är låtsasjobb för att skyla över statistiken. Man ska fokusera på riktiga jobb, måhända med insatser som lägre skatt på tjänster, måhända att man ser över något regelverk för ungdomar som ska in på arbetsmarknaden. Kom ihåg att alternativet här är de så kallade plusjobben. Vi måste motverka missbruk i alla former. Vi måste se till att våra skolor levererar de bästa av kunskaper och inte bara slår världsrekord i oordning, som sker i Sverige i dag.

Sedan finns det några saker som är väldigt, väldigt viktiga för att motverka brottsligheten. Det är satsningar på barn- och ungdomspsykiatri, det är satsningar på saker som motverkar ungdomsarbetslöshet, men det kan också vara att se till att det finns en missbrukarvård. Jag träffar otroligt många unga människor som har fastnat i knarkmissbruk och annat missbruk.

Här kan vi se att regeringen i tio års tid har skurit ned på satsningarna mot missbruk, vilket också har drabbat unga människor. Om man sitter fast i knarket är det klart att man mycket lätt hamnar i brottslighet. Då vill jag ge en poäng till den satsning som nu görs, En satsning för livet som ett projekt kallas. Det är mycket bra. Men jag vill understryka att i alla fall för Folkpartiet liberalernas del är satsningar på missbrukarvård någonting annat än att ha tillfälliga, kortsiktiga projekt. Detsamma gäller den satsning som har gjorts mot narkotika inom kriminalvården.

Men, fru talman, det som ändå är det viktigaste som diskuteras nu är frågan om insatser mot unga lagöverträdare. Då har jag en avgörande frågeställning till justitieminister Thomas Bodström. Det är hans vilja att just nu driva igenom en möjlighet att använda sig av mycket mer av åtalsunderlåtelse i utbyte mot så kallad medling. Jag är den förste att säga att medling är bra. Medling ska erbjudas offensivt. Men det är väldigt viktigt att komma ihåg att det är bra att det också sker en rättegång, att det klarläggs vad som hände där på Möllevångstorget i Malmö eller på Stora torget i Örebro den där lördagsnatten. När pojke 16 år sparkar ned pojke 15 år och tar hans mobiltelefon är det väldigt viktigt att processen får löpa och att det inte blir som Thomas Bodström och Socialdemokraterna vill, att det ska vara mer av att det inte ska bli en rättegångssak, att sanningen inte ska komma fram utan att man ska se till att det blir medling och att man ska prata om det.

Jag tycker att man ska ha en rättegång och att det ska klarläggas att den ene pojken sparkade ned den andre och att han är skyldig. Han ska få en påföljd. Det ska sannolikt vara en mycket avancerad vård inom socialtjänsten, eller vad man nu döper om det till. Men det måste prövas i domstol. Sedan kan det också bli fråga om medling. Detta är väldigt, väldigt viktigt. Den väg som regeringen är inne på nu när det gäller medling är, vill jag påstå, väldigt allvarlig, och den är fel.

Anf. 8 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Ja, det är viktigt att integrationen fungerar. Det är ingen lätt sak i något land, oavsett vilka som flyttar till landet. Men jag tror att Tobias Billström ändå har följt den diskussion som har varit den senaste veckan om att Sverige ligger långt, långt fram.

Det är självklart så att det kan göras bättre saker. Det har vi gjort tidigare och vi gör det igen, därför att vi fortsätter att satsa på dem som har det allra svårast. Vi rycker inte undan benen för dem. Vi satsar nu så att det kommer ut 1 000 flera i de 100 mest utsatta skolorna. Det är så oändligt mycket viktigare än att prioritera skattesänkningar.

Även om svensk ekonomi är den allra starkaste kommer det ändå i framtiden att vara någon eller några som inte har jobb. Vi kan inte heller bara förlita oss på den så kallade marknaden, även om, som sagt, den svenska ekonomin står stark.

Därför är det viktigt, Johan Pehrson, med plusjobb. Det är inga låtsasjobb. Den person som har fått det här jobbet och går hem till sin familj och berättar att han har fått jobb igen ska inte du förnedra med att säga att han har fått ett låtsasjobb. Det är ett riktigt jobb han har fått. Däremot har det fått ske genom arbetsmarknadspolitiska insatser, men det är ett jobb lika mycket värt som något annat.

Vi kan inte bara förlita oss på arbetsmarknaden. Vi kommer också i framtiden att behöva ge, precis som sägs här, ett starkt socialt stöd till dem som är utsatta.

Vi har gjort många viktiga saker. Det har skapat uppemot 300 000 nya jobb under den här mandatperioden. Men det är fortfarande så att vissa människor står utanför arbetsmarknaden även om arbetslösheten går ned. Då är svaret från alliansen att vi ska sänka ersättningen till dem. Det ni säger är att människor ska flytta. Men det går inte alltid. Då slås de ut, och då hamnar familjen, och inte minst barnen, i en hopplös situation. Det ser vi i de länder där man förespråkar låga skatter i stället för ett socialt ansvarstagande. Det är, precis som herrarna säger här, grunden för att unga personer utvecklar brottslighet, så vi är helt överens om det. Men det är ni som har den felaktiga politiken. Det är där man för en sådan politik som ungdomsbrottsligheten finns.

Vi ska däremot fortsätta med vår politik, som bygger på att vi visserligen får betala en del skatter men också gör de här insatserna som leder till att vi trots allt har en bättre integration.

Nu ska vi fortsätta att utveckla påföljdssystemet. Då måste jag ändå ställa en konkret fråga igen till Tobias Billström. Nej, du vill inte att treåringarna ska sitta i fängelse. Men vill du att treåringarna ska vara med på rättegångar? Det skulle jag vilja ha svar på.

Vi anser att det är viktigt att vi driver en politik som ger klara och tydliga påföljder, men det ska inte innebära att man sänker straffmyndighetsåldern. Vi ska inte ha rättegångar med tre- och fyraåringar, inte heller med sex- och sjuåringar. Det är ett socialt ansvarstagande för skola, socialtjänst och andra delar av samhället, men det är inte en fråga för rättsväsendet.

Vi ska fortsätta att bedriva den politik som innebär att vi bekämpar brott, men vi bekämpar också de sociala orsakerna. Det är på det sättet som vi har bäst chans att lyckas. Med det nya påföljdssystemet har vi kommit en bit på väg. Men vi ska inte tro att påföljdssystemet är det som

är grunden för att bekämpa ungdomsbrottslighet, utan det är att bekämpa de sociala orsakerna.

Anf. 9 TOBIAS BILLSTRÖM (m):

Fru talman! Den här debatten har, tyvärr, visat precis vad som är problemet, nämligen att samband mellan utanförskap och brottslighet inte hanteras av regeringen på det mycket kraftfulla sätt som hade behövts.

Det är rätt märkligt att höra justitieministern stå här i talarstolen och säga att Sverige skulle vara i framkant i integrationspolitiken när vi 2004 hade 649 brott, personrån, begångna i Malmö och vi nu har 905. Det är alltså en rätt kraftig ökning. Det skulle då vara en framgång i integrationspolitiken när vi vet att majoriteten av de här rånen har begåtts av unga människor och dessutom har riktats från invandrade ungdomar mot svenska ungdomar, precis som jag förklarade i utgångspunkten för interpellationen. Ministern ger bilden av att det är med punktinsatser som man ska hantera det här. Det tror inte jag och mitt parti på. Det är bara genom en sammanhållen och genomtänkt strategi som man kan bekämpa utanförskapet och få ned ungdomskriminaliteten. Och ministern har inte kunnat leverera en trovärdig bild här i kammaren av hur man ska kunna lösa de här problemen.

Sedan var det då frågan om sänkt straffbarhetsålder, som är en fråga som jag själv driver här i kammaren och tror väldigt starkt på. Jag har ännu inte lyckats få mitt parti att fullt ut anamma idén, men jag jobbar på det. Ministern ställer frågan om treåringar. Låt oss koncentrera oss på den grupp som är riktigt intressant, 14-åringarna. De är alldeles utanför straffbarhetsåldern och kan i dag begå rån och andra brott utan att bli straffade, ställda inför rättegång och få möta rättsprocessen.

Innan jag i dag gick till kammaren såg jag på Sydsvenskans hemsida att i går greps fyra pojkar i åldrarna 14–19 år av polisen strax efter det att de misshandlat, rånat och hotat tre män på Smedjegatan i Malmö. Och ministerns besked här i kammaren är: Det är helt okej. Vi dömer dem till påföljd inom socialtjänsten – en påföljd där vi vet att 70 % återfaller i brottslighet. Vi tänker inte göra någonting åt det här problemet. Vi anser att vi bedriver en kraftfull politik, tror jag var det uttryck som ministern använde.

Vi har en helt annan uppfattning från den borgerliga alliansens sida. Vi har en treklöver med lärlingsintroduktion, nystartsjobb och jobbavdrag som vi tror starkt på och som vi kommer att sjösätta efter det att vi har tagit makten den 17 september. När vi har gjort det, då läggs också grunden för att bryta utanförskapet på riktigt i de här områdena.

Anf. 10 JOHAN PEHRSON (fp):

Fru talman! Det intressanta med sådana här debatter är att vi har så olika bilder av verkligheten. Jag är den förste som vill skriva under på att jag tror att justitieministern och den socialdemokratiska regeringen som tillsammans med Vänsterpartiet och Miljöpartiet styr vårt land vill vårt lands bästa. Man vill väl och försöker väl, men kalla fakta gör tyvärr att vi lever i helt skilda världar, fru talman, om man ska lyssna på justitieministern.

Om det här var en tecknad Disneyfilm skulle Thomas Bodströms näsa växa och slå i glasrutan där borta. Han säger: Vi ska fortsätta att satsa på dem som har det svårast.

Varför har man då skurit ned på missbrukarvården? Varför har man då skurit ned så att man har en missbrukarpsykiatri som är haveriartad? Varför har vi ökat ungdomsarbetslösheten i Sverige med 30 % de senaste fyra åren? Varför har barnfattigdomen fortsatt att växa?

Detta är verklighetsbeskrivningar som är besvärande. Jag säger inte att Thomas Bodström vill att det ska vara så här. Jag säger bara att det ser ut så här.

Att då säga att vi ska fortsätta att satsa på dem som har det svårast är väldigt konstigt. De kommer ju att få det ännu svårare om det är detta som kallas satsningar. Jag hoppas att justitieministern inte menar det.

När det gäller unga lagöverträdare finns det en allvarlig beröringsångest för Socialdemokraterna. Det handlar om att man har väldigt svårt att koppla ihop handling och konsekvens. De unga som ofta har haft en jobbig och tuff uppväxt, ofta totalt kärlekslös, måste få mer hjälp att koppla ihop handling och konsekvens. De har inte haft en närvarande förälder som har kunnat göra det.

Därför säger vi från Folkpartiet liberalerna att det är okej att i domstol pröva även den som är under 15 år. Det behöver inte vara några påföljder, men man ska pröva ansvaret i domstol och se till att man meddelar kraftfulla åtgärder till socialtjänsten. Se till att alla brott utreds också av dem under 15 år. Vänd på kuttingen och se till att undantaget blir huvudregel. Man kan självklart undanta någon snöbollskastning på Vasaskolan i Örebro om det inträffar.

Huvudregeln är att alla brott ska utredas eftersom alla brott är allvarliga och leder till att fler unga går ned sig mer både som gärningsmän och brottsoffer.

Anf. 11 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s):

Fru talman! Det är inte min näsa som växer. Det är faktiskt era.

Jag har läst ett pressmeddelande där Johan Pehrson på fullt allvar påstår att det skulle vara färre poliser i dag än 1994. Det är fel. Det vet du. Du är en alldeles för hederlig person för att skriva sådana saker i ett pressmeddelande.

Tobias Billström målar upp en bild av att ungdomsbrottsligheten ökar. Vad har du för stöd för det? Det finns i alla fall inget stöd för det i den forskning som bedrivs kring de sakerna. Där gör man också brottsofferundersökningar.

Det innebär inte att vi är nöjda. Det finns sådant som är väldigt allvarligt. Det gäller till exempel personrånen i södra Sverige. Det är vi fullt medvetna om.

Vi ska inte försöka förvrida verkligheten. Vi ska fortsätta att bedriva det här arbetet. Vi gör det på bred front. Vi gör det genom att se till att vi bekämpar ungdomsbrottsligheten. Vi kommer också att fortsätta att bekämpa de sociala orsakerna. Det är just den kombinationen som gör att vårt alternativ är så mycket bättre än ert.

Överläggningen var härmed avslutad.

Svar på
interpellationer

Anf. 12 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s):

Fru talman! Camilla Sköld Jansson har frågat mig vilka åtgärder jag tänker vidta för att ILO:s konvention nr 94 ska ratificeras. Hon har även frågat vilka övriga åtgärder jag tänker vidta för att offentliga upphandlingar på ett effektivt sätt ska kunna bidra till att värna om kollektivavtalen och till att diskriminering och dumpning av anställningsvillkor motverkas.

ILO-konventionen nr 94 angående arbetsklausuler i kontrakt däri offentlig myndighet är part kräver bland annat att arbete som utförs inom ramen för ett offentligt upphandlingskontrakt ska ske på villkor som inte är mindre gynnsamma än vad som följer av representativa kollektivavtal som täcker det aktuella arbetet och som gäller där arbetet utförs. ILO-konventionen har hittills ratificerats av 60 stater. Av dem är nio medlemmar i Europeiska unionen, däribland Danmark och Finland.

Upphandlingsutredningen har nyligen presenterat sitt slutbetänkande (SOU 2006:28). I betänkandet konstateras att det i dagsläget får anses osäkert om en tillämpning av de krav konventionen ställer är förenlig med de nya upphandlingsdirektiven och andra gemenskapsrättsliga regler. Å andra sidan framgår inte av betänkandet att utredningen skulle ha funnit några absoluta hinder mot en tillämpning av konventionens krav.

Betänkandet remissbehandlas för närvarande. Vi kommer att närmare överväga förutsättningarna för en ratifikation när vi har fått en samlad bild av remissinstansernas synpunkter. Mitt mål är dock att Sverige ska ratificera konventionen.

Beträffande åtgärder i övrigt för att motverka social dumpning med mera kan noteras att de nya EG-direktiven om upphandling innehåller regler som tydligt tar sikte på lönedumpning. En upphandlande myndighet som får in ett anbud som förefaller onormalt lågt kan begära att den leverantör som lämnat anbudet närmare förklarar det låga priset. Myndigheten kan be leverantören att klarlägga bland annat om han har tagit hänsyn till bestämmelser om arbetsförhållanden som gäller där det aktuella arbetet ska utföras. Om myndigheten inte är nöjd med leverantörens förklaring får anbudet förkastas.

Vidare kan noteras att de nya upphandlingsdirektiven också innehåller bestämmelser om att en upphandlande myndighet får ställa särskilda krav på hur ett upphandlingskontrakt ska fullgöras, givet att kraven är förenliga med gemenskapsrätten. I direktiven anges särskilt att bland annat sociala hänsyn kan tas när sådana krav ställs. En ratifikation av ILO-konventionen är alltså inte det enda sättet att åstadkomma att offentlig upphandling kan inbegripa sociala hänsyn.

Inom Regeringskansliet pågår arbete med att ta fram en proposition med förslag till införande av de nya EG-rättsliga upphandlingsreglerna i svensk lag, bland annat bestämmelserna om onormalt låga anbud och om särskilda krav på hur upphandlingskontrakt ska fullgöras.

Upphandlingsutredningen har i sitt slutbetänkande föreslagit att bestämmelsen om särskilda krav på fullgörandet av ett upphandlingskontrakt ska slopas och ersättas av en generell bestämmelse som innebär att en upphandlande myndighet *bör* ställa bland annat sociala krav vid upp-

handling, om det är påkallat med hänsyn till upphandlingens art. En sådan regel lägger inte någon skyldighet på de upphandlande myndigheterna. Den skulle ändå på ett effektivt sätt kunna bidra till att offentliga upphandlingskontrakt fullgörs på villkor som är skäliga för dem som sysselsätts med kontraktet.

Anf. 13 CAMILLA SKÖLD JANSSON (v):

Fru talman! Jag vill tacka Sven-Erik Österberg för svaret som är positivt men samtidigt lite avvaktande.

EU-medlemskapet gör ju att våra kollektivavtal är pressade från olika håll och ständigt ifrågasätts, mycket utifrån att det blir en konflikt mellan EG:s övergripande mål om fri konkurrens, fri rörlighet mellan varor, tjänster och kapital och så vidare. Försvaret av kollektivavtal måste föras brett, och vi måste använda olika verktyg. Offentlig upphandling är en av nycklarna.

Det upphandlas för över 400 miljarder kronor per år. Det borde vara självklart att krav på kollektivavtal ska kunna ställas eller att offentliga medel över huvud taget ska användas på sådant sätt att de inte bidrar till diskriminering eller dumpning av löner och anställningsvillkor.

Det är inte självklart i dag. Det finns en osäkerhet, inte minst hos kommuner och landsting, både om vad som gäller och vad som är möjligt att göra. På många håll drivs den här frågan. Den har varit uppe i fullmäktigeförsamlingar. Moderaterna och de borgerliga partierna är genomgående emot, trots att man i talarstolar säger att det är viktigt att värna kollektivavtalen. När det kommer till konkret handling vill man inte ställa upp.

På en del håll har fullmäktigeförsamlingar fattat beslut om att man vill ställa krav på kollektivavtal, men det har överklagats från borgerligt håll.

Än så länge finns det inga prejudicerande domar. Det finns ingen regeringsrättsdom. Det finns domar från kammarrätt och länsrätt i Halland. De domarna har ifrågasatts av arbetsrättsjurister. De menar att man har tolkat hur Sverige har implementerat olika EG-direktiv men man har inte gått till ursprungskällorna. Det finns de som hävdar, Kurt Junesjö bland annat, att man skulle kunna använda till exempel utstationeringsdirektivet som en murbräcka för att hävda att det inte bara är möjligt utan även påkallat att ställa krav på kollektivavtal.

Rättsläget är oklart. Upphandlingskommittén svävar ju också på målet. Då kan man välja att ta fasta på att den säger att den inte har hittat rättsliga hinder för att ratificera konventionen. Det är ju något att ta fasta på.

Frågan är aktuell. Den kommer att avgöras i olika fullmäktigeförsamlingar i landet. Jag vet att kommun- och landstingspolitiker kommer att följa den här debatten och noga lyssnar till vilket besked regeringen lämnar.

Min konkreta fråga när det gäller förhållandena här och nu är: Kan de kommun- och landstingspolitiker som vill driva denna fråga hänvisa till Sven-Erik Österberg och den här debatten och säga att regeringen ger dem sitt stöd för att vid offentlig upphandling ställa krav på kollektivavtal?

Anf. 14 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s):

Fru talman! Jag har haft kontakt med ganska många kommunpolitiker om detta, och kanske speciellt efter domen nere i Halland där man fick en motgång på så sätt att det sades att man inte kan ställa krav på själva kollektivavtalet. Det är väl ungefär så som rättsläget bedöms just nu. Sedan är det väl riktigt att det inte finns några direkt prejudicerande domar. Vi känner sedan tidigare till att kammarrätten har avkunnat domar som har gått i den riktningen.

Men jag ser egentligen inte några stora problem i fråga om detta. Hasse Karlsson, alltså arbetsmarknadsministern, och jag har vid olika tillfällen diskuterat ILO-konventionen 94. Vår ambition och absoluta vilja är, om vi får fortsätta att regera efter valet i höst, att se till att den blir ratificerad. Det är målet.

Som jag sade är det nio länder i Europeiska unionen som har ratificerat ILO-konventionen. Det tycker jag är ett skäl att göra det. Sedan får man naturligtvis ha en process för det på så vis att vi naturligtvis för den här dialogen med kommissionen, så att vi inte får en massa trassel på vägen dit.

Man ska veta att de flesta av de nio länder som har ratificerat ILO-konventionen gjorde det i slutet av 50-talet, så det har gått ganska lång tid. Att inte Sverige gjorde det, vilket Camilla Sköld Jansson säkert känner till, var därför att vi på 50-talet tyckte att det var så självklart att kollektivavtal gällde. Tage Erlander skrev till och med i sina dagböcker att det var att slå in öppna dörrar och att det egentligen inte fanns något skäl att göra det. Och den här konventionen är ju från 1949.

Det som är viktigt att peka på i konventionen är att den inte ger rätt att ställa krav på kollektivavtal, däremot att ställa krav på villkor i enlighet med kollektivavtal eller villkor som inte är sämre än vad som föreskrivs i kollektivavtal.

Det finns en poäng med det, nämligen att man är medlem i facket i Sverige, att det är den okränkta föreningsrätten som gäller, att det är parterna som kommer överens om kollektivavtal och att det är fackets jobb att se till att det finns ett kollektivavtal på arbetsplatsen. Det är en del av detta.

Man får också vara försiktig så att man inte gör en institution av detta så att det är staten som bestämmer om kollektivavtal. Jag tycker att det är väldigt viktigt just att man kan ställa krav i enlighet med kollektivavtal. Sedan får parterna, facket i det här fallet, se till att det finns ett sådant kollektivavtal som gäller. Det har i de flesta fall egentligen inte varit något större problem om det andra är tydligt.

Mitt råd till kommuner är att de i fullmäktigeförsamlingarna ställer krav vid upphandling på att inget arbete får utföras som betalas sämre eller sker på villkor som är sämre än vad som föreskrivs i gällande kollektivavtal. I praktiken blir det samma sak. Sedan får facket följa upp detta och se till att lönen ligger i nivå med gällande kollektivavtal och naturligtvis också se till att det finns ett kollektivavtal på arbetsmarknaden.

Att gå längre och ställa krav på kollektivavtal medför direkt att man får domar som går i den riktningen och att man får bryta upp detta. Det var en diskussion som jag förde bland annat med mina partivänner nere i Halmstad efter den diskussion som hade varit där.

En ambition som är alltför långtgående i det läge som vi nu befinner oss i gör att man stöter på patrull och att det blir problem i stället för att man använder de möjligheter som jag anser finns just nu i enlighet med vad som föreskrivs i ILO-konventionen om att ställa krav i enlighet med kollektivavtal och att arbete absolut inte får ske på sämre villkor än vad som föreskrivs i kollektivavtalen.

Anf. 15 CAMILLA SKÖLD JANSSON (v):

Fru talman! Jag tycker inte att detta innebär att staten lägger sig i parternas arbete. Att kräva att det ska finnas kollektivavtal vid upphandling är i alla fall inget problem för oss i Vänsterpartiet. Självklart är det parterna som sluter dessa kollektivavtal, och de är normerande. 80–90 % av arbetsmarknaden omfattas av kollektivavtal.

Det finns också en diskussion om att det skulle vara diskriminerande för vissa företag att man ställer krav på kollektivavtal. Men det stämmer faktiskt inte. Det är viktigt att vi faktiskt här och nu tar tag i dessa frågor.

Vi har den mycket välkända Vaxholmskonflikten som kanske inte hade uppstått om man hade gjort en offentlig upphandling i den här riktningen. Och det handlar ofta om kvinnodominerade arbetsplatser – låglöneyrken och människor som är väldigt utsatta och som redan i dag kanske har svårt att hävda att de ska ha bra löner och bra anställningsvillkor.

Eftersom det ändå är ett oklart läge finns det också utrymme för politisk handling. Man kan använda det till någonting positivt.

Jag är väldigt glad över det som statsrådet Sven-Erik Österberg säger och tar med mig det och konstaterar att utfallet av den här interpellationsdebatten är att kommun- och landstingspolitiker över hela landet nu kan driva frågan i sina fullmäktigeförsamlingar om att det är fullt möjligt att ställa krav i enlighet med kollektivavtal vid offentlig upphandling.

Därmed tackar jag för debatten och ett mycket glädjande besked.

Anf. 16 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s):

Fru talman! Jag kan också konstatera att Camilla Sköld Jansson och jag är helt överens om målet och hur vi ska göra detta. Samtidigt pekar jag på att det är viktigt att vi också driver den här processen med ILO-konventionen framåt så att vi kan få den ratificerad. Och i det arbetet kommer vi inte att spara någon möda.

Det som jag skulle vilja tillägga är att det också är viktigt att man har en bra process, så att man så att säga inte stöter på patrull och försenar det hela.

Jämförelsen med Vaxholmskonflikten är intressant såtillvida att problemet där när det gäller lagstadgade minimilönenivåer ute i Europa inte är något problem för kommissionens sätt att se på detta. Däremot tycker man att de svenska kollektivavtalen är någonting annat. Det är därför som det sker en prövning i EG-domstolen när det gäller just den frågan. Jag tycker egentligen inte att det finns någon anledning av sväva på målet där heller, utan det är självklart att våra kollektivavtal kan jämföras med minimilönenivåer på andra håll.

Våra finländska grannar var snabba att lösa problemet på så sätt att den finska riksdagen i vår tog ett beslut om minimilönenivåer. Och jag har fått frågor om varför man inte gör det i Sverige. Jag skulle vilja säga

att det är av precis det skälet att om parlamentet väl har blandat sig i löner, som i detta fall, vilket jag tycker är att gå ett snäpp längre än med kollektivavtalen som vi diskuterade tidigare, så får man en statlig lönepolitik när det gäller minimilönenivåer. Traditionen i Sverige är att det är parterna som har förhandlat fram var nivåerna ska ligga. Och erfarenheten är väl att de lagstadgade minimilönenivåerna ute i Europa är betydligt lägre än vad som föreskrivs om minimilönenivåer i svenska kollektivavtal. Man har alltså inte vunnit så mycket på det.

Jag tror att de finländska kamraterna kan få problem med de lagstadgade minimilönenivåerna. Nästa gång som man ska höja lönenivåerna har man debatten i den finska riksdagen om vilka lönenivåer som ska gälla. Då har man en politisk spänning. Och vi kan föreställa oss hur det skulle se ut i denna kammare om vi skulle diskutera minimilönenivåer och vilka majoriteter som skulle kunna bildas. Det är därför väldigt viktigt att se till att parterna får sköta det som parterna ska sköta och att staten, det svenska parlamentet och regeringen, sköter det som ankommer på dem. Och där kan jag bara understryka precis det som Camilla Sköld Jansson säger. Och jag är solklar i fråga om att svenska kommuner kan ställa krav i enlighet med kollektivavtal när de gör upphandlingar. På så sätt kan vi också hävda våra kollektivavtalsnivåer när arbete sker med offentliga medel.

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Anmälan om inkommen faktapromemoria om förslag från Europeiska kommissionen

Tredje vice talmannen anmälde att följande faktapromemoria om förslag från Europeiska kommissionen inkommit och överlämnats till utskott:

2005/06:FPM78 Förordning om globaliseringsanpassningsfond
KOM(2006)91 till arbetsmarknadsutskottet

9 § Bordläggning

Anmäldes och bordlades

Motioner

med anledning av prop. 2005/06:190 Skatt på flygresor

2005/06:Sk20 av Jörgen Johansson m.fl. (c)

2005/06:Sk21 av Ulla Löfgren och Jan-Evert Rådström (m)

2005/06:Sk22 av Björn Hamilton och Elizabeth Nyström (m)

2005/06:Sk23 av Lilian Virgin (s)

2005/06:Sk24 av Lars Gustafsson m.fl. (kd)

2005/06:Sk25 av Anders G Högmark (m)

2005/06:Sk26 av Lennart Hedquist m.fl. (m)

2005/06:Sk27 av Anna Grönlund Krantz m.fl. (fp)

Socialutskottets betänkanden
2005/06:SoU16 Genetisk integritet m.m.
2005/06:SoU19 Socialtjänst

Miljö- och jordbruksutskottets betänkanden
2005/06:MJU13 Den övergripande strategiska inriktningen av kom-
mande landsbygdsprogrammet m.m.
2005/06:MJU16 Jakt och viltvård

10 § Anmälan om interpellationer

Anmäldes att följande interpellationer framställdes

den 21 april

2005/06:357 av *Gunnar Andrén* (fp) till finansminister Pär Nuder
Hanteringen av statskassan

den 24 april

2005/06:362 av *Per Bill* (m) till näringsminister Thomas Östros
Bonus till statliga vd:ar

Interpellation 2005/06:357 redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 25 april.

Interpellation 2005/06:362 redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 2 maj.

11 § Anmälan om frågor för skriftliga svar

Anmäldes att följande frågor för skriftliga svar framställdes

den 24 april

2005/06:1462 av *Eskil Erlandsson* (c) till socialminister Berit Andnor
Ekonomiska förutsättningar för LSS-verksamhet

2005/06:1463 av *Eskil Erlandsson* (c) till statsrådet Sven-Erik Österberg
Åtgärder för kommuner med omfattande LSS-verksamhet

2005/06:1464 av *Torsten Lindström* (kd) till statsrådet Barbro Holmberg
Utvisning av konvertiter

2005/06:1465 av *Karin Granbom* (fp) till justitieminister Thomas Bodström
Underrättelser till målsägande

Prot. 2005/06:109
24 april

2005/06:1466 av *Susanne Eberstein* (s) till justitieminister Thomas Bodström

Tillverkning av falska sedlar

2005/06:1467 av *Berit Högman* (s) till försvarsminister Leni Björklund
Neddragning av Pliktverkets verksamhet

2005/06:1468 av *Holger Gustafsson* (kd) till jordbruksminister Ann-Christin Nykvist

Fritidsfisket i Vättern

2005/06:1469 av *Erling Wälivaara* (kd) till jordbruksminister Ann-Christin Nykvist

Stopp för nätfiske vid Norrbottenskusten

2005/06:1470 av *Peter Danielsson* (m) till statsrådet Ulrica Messing
Fast förbindelse mellan Helsingborg och Helsingör

Frågorna redovisas i bilaga som fogats till riksdagens snabbprotokoll tisdagen den 2 maj.

12 § Kammaren åtskildes kl. 10.49.

Förhandlingarna leddes av tredje vice talmannen.

Vid protokollet

ANNALENA HANELL

/Monica Gustafson

1 §	Justering av protokoll.....	1
2 §	Meddelande om frågestund.....	1
3 §	Anmälan om fördröjda svar på interpellationer.....	1
4 §	Svar på interpellation 2005/06:286 om fungerande polisverksamhet i hela landet.....	2
	Anf. 1 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	2
5 §	Svar på interpellation 2005/06:346 om poliskostnader i samband med publika evenemang.....	2
	Anf. 2 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	2
6 §	Svar på interpellationerna 2005/06:348 och 349 om det ökande antalet ungdomsrån i Malmö.....	3
	Anf. 3 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	3
	Anf. 4 TOBIAS BILLSTRÖM (m)	4
	Anf. 5 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	5
	Anf. 6 TOBIAS BILLSTRÖM (m)	6
	Anf. 7 JOHAN PEHRSON (fp).....	7
	Anf. 8 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	8
	Anf. 9 TOBIAS BILLSTRÖM (m)	10
	Anf. 10 JOHAN PEHRSON (fp).....	10
	Anf. 11 Justitieminister THOMAS BODSTRÖM (s)	11
7 §	Svar på interpellation 2005/06:328 om Upphandlingskommittén och ratificeringen av ILO- konvention 94	12
	Anf. 12 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s).....	12
	Anf. 13 CAMILLA SKÖLD JANSSON (v)	13
	Anf. 14 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s).....	14
	Anf. 15 CAMILLA SKÖLD JANSSON (v)	15
	Anf. 16 Statsrådet SVEN-ERIK ÖSTERBERG (s).....	15
8 §	Anmälan om inkommen faktapromemoria om förslag från Europeiska kommissionen	16
9 §	Bordläggning.....	16
10 §	Anmälan om interpellationer.....	17
11 §	Anmälan om frågor för skriftliga svar.....	17
12 §	Kammaren åtskildes kl. 10.49.....	18